

STATSPATERNALISMEN kaller skribent Pål O. Holte den sentraliserte styringsformen som preger forholdet mellom sentrum og periferi her i landet. Med sin hjemby Mandal som utgangspunkt, mener han at det i sentrums forhold til periferien ligger en nedvurdering av distriktenes politiske og moralske dømmekraft, som er i ferd med å bli et demokratisk problem. Periferien opplever at sentrum ikke tar den alvorlig, at distriktene i sentrums øyne ikke har betydning eller egenverdi, som Holte sier det: "Metaforisk forstått blir staten for distriktene det husfaren er for husholdet: en streng, men rettferdig far." Forholdet mellom det statlige og kommunale styringsnivået i norsk offentlige forvaltning vil være et av de områdene vi vil skrive mer om i Stat & Styring i det kommende året. Det samme gjelder de problemstillingene doktorgradsstipendiat Susan T. Furrebø tar opp i sin debattartikkel om den sterke økningen i antall stiftelser vi har opplevd i Norge de siste årene. Stadig mer av offentlig politikk og forvaltning overføres til institusjonelle løsninger som ligger utenfor de tradisjonelle folkevalgte organene på lokalt, regionalt og statlig nivå, uten at det foregår noen offentlig debatt om dette blant politikerne, i forvaltningen eller forskningsmiljøene. Derfor er det kanskje også på tide å gjøre som Aase Marthe Johansen Horrigmo har gjort: å ta frem Robert A. Dahls klassiker *Who Governs?* fra bokhyllen.

Red.